

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΕΙΣ

περί

τῶν προσωπογραφηθέντων ἐν τῷ παρόντι Τόμῳ.

Δ.

ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ (Ἀνδρόνικος Κ.) Ἀρχιμανδρίτης.
Ἐγεννήθη ἐν ἔτει 1826 ἐν Καλαβρύτοις· ἐσπούδασε τὰ ἐγκύκλια μαθήματα ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις Γυμνασίῳ, τὴν δὲ θεολογίαν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ· ὑπῆρξεν ἐπὶ τινα ἔτη διδάσκαλος ἐν τοῖς Σχολείοις τῆς Ἑλλάδος· ἀπὸ δὲ τοῦ ἔτους 1858 εἶναι ἐφημέριος τῆς ἐν Λειψίᾳ Ὀρθοδόξου Ἑλληνικῆς κοινότητος, ἣτις σέβεται καὶ τιμᾷ αὐτὸν ὑπερβαλλόντως. Ἐν ἔτει 1868 ἐπροτάθη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μετ' ἄλλων δύο ὑποψήφιος διὰ τὴν χηρεύουσαν ἀρχιεπισκοπὴν Μαντινείας. Τότε ὁ Συντάκτης τῆς ἡμέρας, ἐκ τοῦ πλησίον γνωρίσας αὐτὸν, ἔγραψεν ἐν τῷ ἀριθ. 688 τὰ ἐξῆς. „Ἐκ τῶν Ἑλληνικῶν ἐφημερίδων πληροφορούμεθα ὅτι μεταξὺ τῶν ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου προταθέντων διὰ τὴν χηρεύουσαν ἀρχιεπισκοπὴν Μαντινείας ὑπάρχει καὶ ὁ σεβάσμιος ἱερεὺς τῆς ἐν Λειψίᾳ

ἐλληνικῆς κοινότητος Κ. Ἀνδρόνικος Δημητρακόπουλος. Ἡδέ-
 λομεν θεωρήσει ἑαυτοὺς παραβάτας δημοσιογραφικοῦ καθή-
 κοντος εἶναι, εὐτυχήσαντες νὰ γνωρίσωμεν ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὸν
 ἐνάρετον καὶ ἐλλόγιμον ἀρχιμανδρίτην, δὲν ἐσπεύδομεν νὰ
 συγχαρῶμεν τὴν Ἱερὰν Σύνοδον ἐπὶ τῇ ἐπιτυχεῖ αὐτῆς ἐκ-
 λογῇ καὶ νὰ συστήσωμεν θερμότατα εἰς τὸν ὑπουργὸν τῆς
 Παιδείας τὸν προταθέντα ὑποψήφιον. Εὐτυχὴς ἡ Ἑλληνικὴ
 Ἐκκλησία εἰς τοὺς πολλοὺς ἱερεῖς δυναμένους νὰ συγκριθῶσι
 πρὸς τὸν Κ. Ἀνδρόνικον Δημητρακόπουλον! Ἐν τοῖς σπου-
 δαιοτάτοις περιοδικαῖς συγγράμμασι τῆς Εὐρώπης ἀνέγνωμεν
 πολλάκις ἐπαινετικὰς περὶ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ κρίσεις,
 μετ' ἐθνικῆς δ' ὑπερηφανείας ἠκούσαμεν ἡμεῖς αὐτοὶ ἐν
 Λειψίᾳ τοὺς ξένους ἐγκωμιάζοντας τὴν χριστιανικὴν τοῦ
 Ἑλλήνος ἱερέως πολιτείαν καὶ τὰς ποικίλας αὐτοῦ ἀρετάς.
 Τὸ μικρὸν δωμάτιόν του ἦτο καὶ εἶναι κέντρον φιλοπατρίας
 καὶ ἐλληνισμοῦ διὰ τὴν ἐλληνικὴν κοινότητα τῆς Λειψίας.
 Οὐδεμία ἐθνικὴ ἀνάγκη εὔρε ποτὲ ἀνάλγητον τὸν πράγματι
 εὐαγγελικὸν ἱερέα. Οὐδεὶς ποτε ἐνδεὴς ἔκρουσε τὴν θύραν
 αὐτοῦ ἐπὶ ματαίῳ. Τοιαῦτα σπάνια προσόντα καθιστῶσι
 βεβαίως τὸν ἀρχιμανδρίτην Δημητρακόπουλον ἄξιον πάσης
 διακρίσεως καὶ τιμῆς“

Τὰ ὑπ' αὐτοῦ ἐκδοθέντα συγγράμματα εἶναι τὰ ἐξῆς·

1) Νικολάου ἐπισκόπου Μεθώνης λόγοι δύο κατα
 τῆς αἵρέσεως τῶν λεγόντων τὴν σωτήριον ὑπὲρ ἡμῶν
 θυσίαν μὴ τῇ τρισυποστάτῳ θεότητι προσαχθῆναι,
 ἀλλὰ τῷ πατρὶ μόνῳ. Ἐν Λειψίᾳ, 1865.

2) Ἐκκλησιαστικὴ Βιβλιοθήκη, ἐμπεριέχουσα
 Ἑλλήνων θεολόγων συγγράμματα, ἐκ χειρογράφων τῆς ἐν
 Μόσχᾳ Βιβλιοθήκης. Ἐν Λειψίᾳ, 1866.

3) Ἱστορία τοῦ Σχίσματος τῆς Λατινικῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τῆς ὀρθοδόξου Ἑλληνικῆς. Ἐν Λειψία, 1867. Τὴν Ἱστορίαν ταύτην συντάξας ἐξέδωκεν ὑπὲρ τῶν τότε ἐν Ἑλλάδι προσφύγων Κρητῶν. Εἶναι δὲ σύγγραμμα περισπούδαστον, ὡς ἐν τῷ Ἡμερολογίῳ τοῦ παρελθόντος ἔτους εἵπομεν, χρήσιμον παντὶ Ὀρθοδόξῳ ὅπως ἀπαντήσῃ εὐχερῶς πρὸς τὰς ἐρεσχελίας φανατικῶν τινων ἑτεροδόξων.

4) Εὐγενίου τοῦ Βουλγάρεως πραγματεία περὶ Μουσικῆς. Ἐν Τεργέστη, 1868.

5) Ναθαναὴλ Χύχα τοῦ Ἀθηναίου Ἐγχειρίδιον περὶ τοῦ πρωτείου τοῦ Πάπα. Ἐν Λειψία, 1869.

Ζ.

ΖΩΣΙΜΑΣ. ἰδὲ σελ. 420 τοῦ παρόντος Τόμου.

Κ.

ΚΑΙΗΔΑΝΗΣ (Ζώης). ἰδὲ σελ. 389 τοῦ παρόντος Τόμου.

Λ.

ΛΟΓΑΔΗΣ (Νικόλαος). ἰδὲ Ἡμερολόγιον τοῦ ἔτους 1869 σελ. 621.

ΛΟΥΚΑΡΙΣ (Κύριλλος). ἰδὲ σελ. 41 τοῦ παρόντος Τόμου.

Σ.

ΣΒΟΡΩΝΟΣ (Μιχαὴλ). Ἐγεννήθη ἐν Μηνιαῖς τῆς εὐάνδρου Κεφαλληνίας καὶ ἐτελεύτησε πρὸ μηνὸς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἄγων τὸ 58 ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ. Παρὰ τὸν Δούναβιν,

ἐν Βάρνη καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει τὸν ἐμπορικὸν βίον με-
τερχόμενος, διέπρεψε καὶ διεκρίθη ὡς ἀνὴρ τίμιος, εὐσεβὴς
καὶ φιλόπατρις. Ἐν τῷ τριετῇ περίπῳ διαστήματι τῆς
Ἡρωϊκῆς μὲν, ἀλλ' ἀτυχοῦς ἐπαναστάσεως τῶν ἀδελφῶν
Κρητῶν δαψιλῶς ὑπεστήριξε τοὺς ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος
ἀγωνιζομένους, καὶ πολλὰς τῶν ἐν Κεφαλληνίᾳ προσφύγων
Κρητικῶν οἰκογενειῶν ἐν πολλῇ ἀγάπῃ καὶ χριστιανικῇ συμ-
παθείᾳ εὐηργέτησε καὶ παρεμύθησεν ὁ φιλογενέστατος οὗτος
συμπολίτης.

Ἐν τῷ χωρίῳ Μηνιαῖς ὠκοδομήσατο θεῖον ναὸν καὶ
διετήρει Σχολεῖον ἀξιόλογον ἰδίαις δαπάναις. Τὸν ἐπιζήμιον
αὐτοῦ θάνατον ἐπένθησεν ἡ φιλότατη πατρίς, ἣν ἐξόχως
ἠγάπα, καὶ ἥς τὴν ἱερὰν ἀγάπην ἐνέπνευσε καὶ εἰς τὰ τέκνα
αὐτοῦ, ἔχων πρὸς τοῦτο ἐπίκουρον ἄριστον τὴν ὄντως πολύτι-
μον αὐτοῦ σύζυγον Εὐγενεῖαν Μαζαράκη, ἥς τὴν ἐπώδυνον
τελευτὴν οὐκ ἐπαύσατο πενθῶν, καὶ τὴν ἀγαθὴν αὐτῆς
μνήμην τιμῶν μέχρι τελευταίας αὐτοῦ ἀναπνοῆς.

Ὁ εὐγενὴς χαρακτήρ τοῦ χρηστοῦ τούτου ἀνδρὸς ἐστὶ
δίκαιον, ὅπως διαμείνῃ κάλλιστον παράδειγμα μιμήσεως ἐνω-
φελοῦς.